

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

Lauantai 8.7.2017
Iltaseurat klo 18.30
Merja Kaivo-oja

”Jumala ei kylläkään ole kaukana yhdestäkään meistä: hänessä me elämme, liikumme ja olemme.”

Nuo apostoli Paavalin sanat Areiopagin kukkulalla ateenalaisille filosofeille askarruttavat minuakin. Paavali oli nähnyt Ateenan kaupungissa alttarin, jossa luki ”tuntemattomalle jumalalle”. Tästä tuntemattomasta jumalasta Paavali tahtoi kertoa, jotta ihmiset etsisivät jumalaa ja kenties hapuillen löytäisivät hänet.

Koulussa opiskelimme tekemistä ilmaisevia sanoja eli verbejä verbiteatterin avulla. Lapuille oli kirjoitettu esimerkiksi hiihtää, pelata tai leipoa. Oppilaat esittävät pantomiimina ilman ääntä tai puhetta, pelkin elein, ilmein ja liikkein erilaisia teonsanoja. Toimintaa sisältävät sanat kuten juosta tai uida on helppo esittää ja arvata, mutta vaikeimpia olivat elää ja olla. Miten esität pelkkää olemista? Entä elämistä? Entä olemisen eläminen oikeasti? Onko sekin meille vaikeaa?

Joskus elämässä joutuu opettelemaan olemista. Syöpään sairastunut ystäväni oli aina ollut ahkera ja työteliäs. Sairauden myötä hänen oli hyväksyttävä, että pelkkä oleminen riittää. On tärkeää oppia olemaan. Kun ei pysty enää suorittamaan, olemaan tehokas, yhteiskunnalle tuottava yksilö, jää ihmiselle silti oikeus olla. Ihmisen arvo ei riipu hänen tehokkuudestaan tai taitavuudestaan. Pienen lapsen, syvästi kehitysvammaisen, masentuneen ihmisen tai dementoituneen vanhuksen työksi riittää oleminen tässä ja nyt. Jokaisen elämä on mielestäni merkityksellistä. Kapinoin siis olemisen sietämätöntä keveyttä vastaan.

Entä oma olemiseni? Riittääkö se minulle? Olenko opetellut olemaan?

Johanneksen evankeliumin mukaan Jumala on Sana, joka tuli lihaksi Jeesuksessa. Jumala on ikuinen. Hän on aina ollut ja tulee aina olemaan. Oleminen on siis jumalallinen ominaisuus, mutta meille ihmisille elämä on Jumalan lahja. Arjessa tuo lahja helposti unohtuu, mutta kuoleman läheisyydessä muistamme arvostaa saamaamme lahjaa. Läheisen menetys on tuskallista: kuollutta omaista ei enää ole. Ruumis on vain kuori ja läheinen elää muistoissamme. Meitä lohduttavat ne kokemukset, joita hän antoi meille eläessään.

Lutherin mukaan Jumalan rakkaus ei kiinnity johonkin jo olemassa olevaan, vaan luo tyhjästä rakkautensa kohteen. Jumalan rakkaus on ”uutta luovaa” eli kohdistuu syntisiin, rumiin, hulluihin, heikkoihin ja niihin, jotka ovat kerrassaan ”nihil” eli ”ei-mitään”. Jumala tekee heistä rakkautensa voimalla pyhiä, kauniita ja ehjiä. Jumalan rakkaus on myös pyyteetöntä. Jumala ei rakasta, jotta saisi itse hyvää, vaan jotta voisi antaa toisille hyvää. Tällainen armollinen Jumala meillä on. Armo on Jumalan ominaisuus, sillä hän antaa anteeksi kenelle tahtoo ja armahtaa kenet tahtoo. Paavali muistutti korinttolaisia: ”Onko sinulla mitään, mitä et ole saanut lahjaksi? Jos olet saanut kaiken lahjaksi, miksi ylpeilet niin kuin se olisi omaa ansiotasi?” Meidän tehtävämme on laittaa Jumalasta alkanut hyvä kiertoon. Vaivannäkömme keskellä voimme nauttia ja iloita

HERÄTTÄJÄ-YHDISTYS
PL 21, 62101 LAPUA
Puh. (06) 433 5700
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

UUDISTAT ARMOLLASI
HERÄTTÄJÄJUHLAT NILSIÄ 7.-9.7.2017

elämän hyvydestä ja sen antimista. Kiitollisina voimme jakaa ja kierrättää armollisen Jumalamme lahjoja eteenpäin.

Siionin virsissä olla-verbi esiintyy useimmiten toiveena olla Kristuksen lähellä, seurassa, suojassa, hoidossa, Jeesuksen seuraajana, Jeesuksen omana, ystävänä tai lapsena. Oleminen liittyy siis Jumalan läheisyyteen. Toisaalta meidän ei välttämättä tarvitse ilmaista tai edes ymmärtää, mitä Jumalan kohtaamisessa tapahtuu. Esimerkiksi ehtoollisessa ihminen kohtaa Jumalan, vaikka emme ymmärtäisi siitä mitään. Kristus ei ole siis kaukana yhdestäkään meistä. Vaikka emme osaa olla, elää tai liikkua armollisen Jumalan esimerkin mukaisesti, onneton pantomiimiesityksemme kelpaa Jumalalle. Kuolleista herätetty, ylösnoussut Kristus on vapauttanut meidät elämään Jumalan yhteydessä, vaikka itse emme siihen pysty. Kristinuskon ytimessä on Jumalan kohtaaminen, ei sen ymmärtäminen tai sanoittaminen.

Täällä Nilsiässä Aholansaaren laivalaiturilla Sääskiniemessä kuulin muutama vuosi sitten ohimennen syvän, teologisen keskustelun. Keskustelun arvoa ei heikennä se, että osapuolina olivat lasten ja varhaisnuorten Telttis-leirille menevät lapset. He puhelivat ensin niitä näitä arkisia juttuja ja aloittivat sitten vuoropuhelunsa: "Uskotko sinä Jumalaan?" Pienen harkinnan jälkeen toinen vastasi: "Kyllä uskon. Uskotko sinä?" hän heitti kysymyksen takaisin. "Kyllä minäkin. Kannattaa uskoa", aloittaja totesi. "Niin kannattaa", toinen vahvisti. Talvella työpaikallani kollega julisti: "Minä en usko mihinkään yliluonnolliseen." Sääskiniemen laiturikeskustelun rohkaisemana uskalsin kyseenalaistaa: "Eikö kannattaisi uskoa?" Sitä en kuitenkaan muistanut kollegalle kertoa, että Jumalassa me olemme, elämme ja liikumme.